

Да си ми изимъ дадешъ,
Да исходж сичка земя,
Да си ида дуръ на земя Харабія.
Харабиня Краля има десетъ моми,
Отъ сички тяхъ сонце грѣе! 60
Отъ какъ си ся отъ майки си паднали
Човешко око още не ги е видяло
Отъ сарая вонка не изляватъ,
До ся ашикъ на нищо не ся станали,
Лю язъ тамо да си ида, 65
На моя свирка ашикъ ще си станатъ:
Ще излязатъ свирка да ми видетъ,
Та ща земж язи наймалка та Кралска Керка
Наймалка-та Кралска Керка що си е спроти мене:
Отъ лико хи сонце грѣе! 70
Коси хи ся по земя влачетъ!
Лю що си ми каза моя чиче Самовила,
Чи си на Харабія има такова мома,
Що си е спроти мене,
Сърце ми е за нея тръпнало! 75
Ако нея не си зема,
Язъ младо ща си умра.
Какъ го чю майка му стара Юда,
Отъ сърце издахна и му вели отговори
Отъ Богъ да найде тоя чиче Самовила! 80
Що ти каза за тие десетъ моми.
Язи прошка не ти давамъ,
Да си идешъ на ж земя Харабія;
Земя Харабія е на край земя,
На край земя близу до това църно моря, 85
Дека седи фейска Краля,
Та си сжди, на църноморски Юди;